

Între conlucrare și erezie - problema harului și a Sfintei Împărtășanii în Biserică și actualizarea ei la situația creată în România după sinodul tâlhăresc din Creta.

de Theodor Leontescu

Introducere

După sinodul din Creta, pe care în articolul privind problema dogmatică a calendarului l-am considerat tâlhăresc, o nouă problemă care apare adesea în discuții este aceea dacă în Biserica Ortodoxă Română (BOR) mai este har și dacă tainele ei mai sunt valide. Majoritatea părerilor optează pentru existența harului și validitatea tainelor, dacă nu plenar în cel mai rău caz prin economie dumnezeiască. Cum nu-mi place să primesc de-a gata rezultatul unei probleme fără să încerc să o rezolv eu însumi cu argumentele care îmi stau la îndemână, m-am hotărât să o cercetez cu propriile forțe. Am descoperit astfel că, de fapt, problema este mult diferită și mult mai subtilă decât a răspunde la întrebarea dacă în BOR mai este har și dacă tainele ei mai sunt valide. Fără a impune nimănui să creadă neapărat concluziile pe care le-am tras în urma acestei cercetări, căci fiecare om are libertatea de a-și alege credința, le voi expune în acest articol.

O definiție a harului cu ajutorul Sfintei Scripturi și al unor desene simbolice. Conlucrarea omului cu harul.

Ce este harul? Iată, o întrebare dificilă, cu atât mai mult cu cât urmărim să-i dăm un răspuns adevărat și cât mai cuprinzător. Harul este greu de definit în cuvinte. Am putea scrie volume întregi de teologie pentru a încerca să prindem harul în vreo definiție completă și tot nu am reuși. În Sfânta Scriptură găsim multe pasaje în care este folosit cuvântul har. În locurile în care am găsit nuanțări mai bune, nuanțări care în traduceri ulterioare nu se mai regăsesc, am folosit traducerea românească de la 1688 a Sfintei Scripturi, iar în locurile unde traduceri sunt identice, pentru limba adusă la zi, am folosit traducerea sinodală 1988:

„Noe însă **a aflat har** înaintea Domnului Dumnezeu.” (Facerea 6, 8)
Înțelegem de aici că Dumnezeu S-a milostivit de Noe și a hotărât să-l salveze.

La stejarul Mamvri, Avraam I-a zis lui Dumnezeu:

”Doamne, **de am aflat har** înaintea Ta, nu ocoli pe robul Tău!” (Facerea 18, 3) Aici harul este văzut ca bunăvoință a lui Dumnezeu față de Avraam.

„Mila și credințele nu te lipsesc, și le atinge pre eale preste grumazi, scrie-le pre eale pre leaspedea inimii tale,

Și vei afla har. Și gîndește înainte bune, înaintea Domnului și a oamenilor.” (Pilde 3, 3-4)

„Ceia ce nădejduiescu pre El înțelege-vor adevărul și cei credincioși cu dragoste vor rămînea lîngă El, căci **har și milă e întru preacuvioșii Lui** și socotîntă întru cei aleși ai Lui.” (Înțelepciunea lui Solomon 3, 9)

„Celui ce se teme de Domnul bine îi va fi; întru cele mai de pe urmă și **în ziua sfârșitului său va afla har.**” (Iisus Sirah 1, 12)

„**Harul este ca un rai plin de binecuvântări;** și milostenia în veac rămîne.

Viața celui cumpătat și a celui muncitor se va îndulci; și mai mult decât a lor, viața celui care află comoară.” (Iisus Sirah 40, 19-20)

Solomon și Iisus Sirah ne încredințează că mila, credința, smerenia și teama de Dumnezeu sunt răsplătite de către Acesta cu harul Său. Prin toate aceste daruri pe care le avea, dimpreună cu fecioria și curăția sufletului, Fecioara Maria a aflat har la Dumnezeu.

«Și intrînd către ea îngerul zise: „Bucură-te, **cea plină de dar**, Domnul e cu tine; blagoslovită tu întru muieri.

Iară ea, văzînd, să turbură de cuvîntul lui, și cugeta: „Oară ce ară fi închinarea aceea?”

Și zise ei îngerul: „Nu te teame, Mariam, că **aflaș har la Dumnezeu.**” (Luca 1, 28-30)

Credința în Domnul nostru Iisus Hristos este un factor esențial pentru darul mântuirii obținut prin har.

„Dar **dreptatea lui Dumnezeu vine prin credința în Iisus Hristos**, pentru toți și peste toți cei ce cred, căci nu este deosebire.

Fiindcă toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu;

Îndreptându-se în dar cu harul Lui, prin răscumpărarea cea în Hristos Iisus.” (Romani 3, 22-24)

Harul este prisositor și covârșește păcatul.

„Ce nu după cum e greșala, așa și darul, pentru că, de vreme ce cu a unuia greșală cei mulți au murit, cu mult mai virtos **harul lui Dumnezeu și darul întru harul cel al Unuia om Iisus Hristos la cei mulț au prisosit.**

Și nu după cum pren unul greșind [e] darul, pentru că judecata e dentru unul spre osîndă, iară darul din multe greșale spre îndireptare.

Pentru că, de vreme ce, cu a unuia greșală, moartea au împărățit pren unul, cu mult mai virtos **ceia ce, prisoseala darului și harului dreptății luînd, în viață vor împărăți pren Unul Iisus Hristos.**” (Romani 5, 15-17)

Harul lui Dumnezeu asigură viața veșnică.

„Dar acum, izbăviți fiind de păcat și robi făcându-vă lui Dumnezeu, aveți roada voastră spre sfințire, iar sfârșitul, viață veșnică.

Pentru că plata păcatului este moartea, **iar harul lui Dumnezeu, viața veșnică, în Hristos Iisus, Domnul nostru.**” (Romani 6, 22-23)

Harul întru Domnul Iisus Hristos ne-a fost dat înainte de veci.

„Deci, nu te rușina de a mărturisi pe Domnul nostru, nici de mine, cel pus în lanțuri pentru El, ci pătimizește împreună cu mine pentru Evanghelie după puterea de la Dumnezeu.

El ne-a mântuit și ne-a chemat cu chemare sfântă, nu după faptele noastre, ci după a Sa hotărâre și după harul ce ne-a fost dat în Hristos Iisus, mai înainte de începutul veacurilor,

Iar acum s-a dat pe față prin arătarea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Cel ce a nimicit moartea și a adus la lumină viața și nemurirea, prin Evanghelie.” (2 Timotei 1, 8-10)

Domnul ne cheamă să-L mărturisim cu încredințarea că vom obține de la el ca daruri, milostivirea și harul Său întru ajutor la vreme potrivită.

„Avînd drept aceea, Arhiereu mare, care au trecut pren ceriuri, pre Iisus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem mărturisirea.

Pentru că nu avem Arhiereu neputînd să iarte slăbiciunile noastre, și ispitit întru toate, după asemănare, fără de păcat.

Să venim dară cu îndrăzneală la scaunul darului, ca să luăm milă și har să aflăm, la bună vreme ajutoriu.” (Evrei 4, 14-16)

Harul ne este prezentat ca pe o lucrare specială a lui Dumnezeu pentru om. Recunoaștem că i-am descoperit destule fațete în Sfânta Scriptură, încât ne este aproape imposibil să dăm o definiție care să-i cuprindă toate înțelesurile. Ne putem întreba atunci, cum putem vorbi despre har fără să putem exprima precis ce este el?

Iată, însă, că primim un ajutor în a înțelege ce este harul. În mod cu totul neașteptat, am găsit printre documentele păstrate de la cineastul român Ion Popescu Gopo, tatăl celebrului Omuleț, următoarele două desene simbolice, abia creionate, dar care ne pot spune despre har mai mult decât o filocalie.

Gopo ne înfățișează harul în chip metaforic ca pe o ploaie care vine din cer și-l udă pe Omuleț, iar acesta, cu ajutorul unei stropitori care în mod paradoxal nu este alimentată direct de la sursa din cer, udă la rândul său o floare.

„Descoperisem o florică de tuș umplută cu vopsea, care în mâinile omulețului meu de tuș și vopsea, își pierdea conturul și nici culoarea nu se mai vedea, căci **ea devenea expresia exterioară a sentimentelor omulețului meu**” ni se destăinuie Gopo în cartea sa *Filme, filme, filme, filme* (Ed. Meridiane, București, 1963, p. 14). Cu alte cuvinte, floarea Omulețului simbolizează sensibilitatea sufletului său. Iar pentru a-și cultiva această sensibilitate, Omulețul se folosește de ploaia-har din cer.

Aceste desene ale lui Gopo ne ajută mult în încercarea noastră de înțelegere a harului. Substituindu-L pe Dumnezeu norului – desenele au fost realizate în perioada comunistă, când orice reprezentare care ar fi putut să-L sugereze pe Dumnezeu era cenzurată – observăm în desen două acțiuni asemănătoare: Dumnezeu îl “udă” pe Omuleț cu harul Său iar Omulețul își “udă” la rândul său sensibilitatea sufletească. Lucrări asemănătoare, udările, subiecte diferite, Dumnezeu și omul. Asemănarea celor două lucrări ne amintește că omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu în scopul lucrării asemănării cu Dumnezeu, adică al îndumnezeirii sale. Desenele lui Gopo ne prezintă situația firească și corectă în care omul lucrează împreună cu harul trimis de Dumnezeu și se îndumnezeiește prin îngrijirea florii sale care este sufletul. Conlucrarea cu

harul trimis de Dumnezeu, conlucrare care nu este forțată ci este la libera alegere a omului, ne dovedește că harul este prin excelență măsura unei relații personale dintre om și Dumnezeu.

Cu ajutorul acestor desene simbolice, putem înțelege mai lesne ce se petrece de fapt în cazul ereziei. Este de ajuns să modificăm desenele – evident imaginar, căci nu ne vom permite să facem colaj pe desenele originale ale lui Gopo – arătându-l pe Omuleț ținând deasupra capului cu o mână o umbrelă pe care scrie EREZIE și care **îl izolează, îl separă, îl desparte cu totul** de udătura ploii-har, iar sub stropitoarea din care nu mai curge nimic, aflată în cealaltă mână, să desenăm floricea moartă și uscată.

Astfel, prin prisma desenelor lui Gopo, ne este mult mai ușor să sintetizăm că **harul este o lucrare a lui Dumnezeu asupra omului, prin care acesta, în calitate de chip al lui Dumnezeu, fără a-i fi afectat liberul arbitru, primește în dar de la Ziditorul său ajutorul necesar pentru a se înscrie și a avansa continuu pe calea asemănării cu El, calea îndumnezeirii omului.** Conchidem astfel că îndumnezeirea omului depinde de două lucrări, cea a lui Dumnezeu de trimitere a harului Său și cea a omului de conlucrare prin libera sa voință cu harul trimis de Dumnezeu.

Scriptura ne confirmă – chiar Gopo și-a inspirat desenul din Evanghelie - că Dumnezeu își face cu siguranță lucrarea Sa și trimite harul Său tuturor oamenilor care vor să se îndumnezeiască:

„Iar Eu zic vouă: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc,

Ca să fiți fiii Tatălui vostru Celui din ceruri, că El face să răsară soarele și peste cei răi și peste cei buni **și trimite ploaie peste cei drepti** și peste cei nedrepti.” (Matei 5, 44-45)

„Tatăl Meu până acum lucrează; și Eu lucrez.” (Ioan 5, 17)

„Iată, stau la ușă și bat;” (Apocalipsa 3, 20)

Cu toate acestea, **întrucât lucrarea harului nu este irezistibilă, aceeași Scriptură ne arată că rezultatul final depinde de conlucrarea omului cu harul:**

„de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine.

Celui ce biruiește îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu, precum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui.” (Apocalipsa 3, 20-21)

„Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide.

Că oricine cere ia, cel care caută află, și celui ce bate i se va deschide.” (Matei 7, 7-8)

Scriptura ne arată astfel că harul lui Dumnezeu nu este magie, ci este ajutorul necesar pe care Cunoșcătorul sufletului omenesc îl trimite omului în funcție de dispoziția sufletească liberă a acestuia de a se angaja pe calea îndumnezeirii voită de El. Privind problema harului din acest unghi, **devine de o importanță covârșitoare conlucrarea omului cu harul lui Dumnezeu.** Dumnezeu, prin harul Său, bate la ușa sufletului fiecărui om, dar numai cei care deschid, adică se hotărăsc prin voia lor liberă să conlucreze cu harul și să facă voia lui Dumnezeu, pot beneficia de roadele harului. Dacă omul nu deschide ușa sufletului, harul lui Dumnezeu nu poate lucra în el și nu dă roade. Așa cum consemnează Scriptura, cuvântul lui Dumnezeu nu rodește lângă drum, nici pe loc pietros, nici printre spini, ci rodește numai și numai în pământul cel bun, iar pregătirea pământului cel bun este conlucrarea omului cu harul.

Un aspect esențial al lucrării de îndumnezeire a omului prin conlucrarea lui cu harul dăruit de Dumnezeu ține de dreapta credință a omului în Creatorul său. Pământul cel bun care rodește și indică buna conlucrare a omului cu harul lui Dumnezeu – rodire ilustrată simbolic și de Gopo prin răsărirea florii din desenul de mai jos – este fertilizat cu dreapta credință aflată prin cuvântul Scripturii.

La Gopo floarea nu apare decât dacă este udată ca la carte, mai precis ca la Scriptură.

Prefacerea cinstitelor daruri în Sfânta Împărtășanie, conlucrare a preotului cu harul. Limitele economiei dumnezeiești pentru validitatea Sfințelor Taine. Erezia, semnul încetării conlucrării cu harul. O primă modificare a problemei inițiale.

În lumina concluziilor despre har pe care le-am tras mai sus, devine evident că prefacerea cinstitelor daruri în Sfânta Împărtășanie nu poate fi nicidecum o acțiune irezistibilă a lui Dumnezeu ca urmare a rostirii asupra lor a unei formule magice gen „Hocus Pocus”, ci este mai presus de toate o problemă de conlucrare a preotului cu harul. O conlucrare care se vedește în primul rând prin credința preotului. **Prin dreapta sa credință.**

În Sfânta Liturghie a Sfântului Ioan Gură de Aur, în momentul culminant al ei, cel al prefacerii cinstitelor daruri în Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos, în timp ce credincioșii din Biserică împreună cu strana cântă „Pe Tine Te lăudăm, pe Tine Te binecuvântăm, Ție Îți mulțumim, Doamne, și ne rugăm Ție, Dumnezeului nostru”, preotul zice:

(încet, închinându-se de 3 ori înaintea Sfintei Mese)

„Dumnezeule, **curățește-mă pe mine păcătosul** și mă miluiește.

(apoi tot încet, cu mâinile ridicate, zice de 3 ori)

Doamne, Cel ce ai trimis pe Preasfântul Tău Duh, în ceasul al treilea, Apostolilor Tăi, pe Acela, Bunule, nu-l lua de la noi, ci ni-l înnoiește nouă, celor ce ne rugăm Ție.

(apoi în taină)

Încă aducem Ție această slujbă duhovnicească și fără de sânge, și te chemăm, **te rugăm și cu umilință la tine cădem: Trimite Duhul Tău cel Sfânt peste noi și peste aceste Daruri, ce sunt puse înainte.**

(apoi stând drept și binecuvântând peste Sfântul Agneț, în șoaptă)

Și fă, adică, pâinea aceasta, Cinstit Trupul Hristosului Tău.

(apoi binecuvântând sfântul potir, în șoaptă)

Iar ceea ce este în potirul acesta, Cinstit Sângele Hristosului Tău.

(apoi binecuvântând amândouă Sfintele)

Prefăcându-le cu Duhul Tău cel Sfânt. Amin, Amin, Amin.

(apoi închinându-se de trei ori până la pământ, după care acoperind sfântul potir cu un acoperământ mic, se roagă în taină)

Pentru ca să fie celor care se vor împărtăși, **spre trezirea sufletului, spre iertarea păcatelor, spre împărtășirea cu Sfântul Tău Duh, spre plinirea împărăției cerurilor, spre îndrăznirea cea către Tine, iar nu spre judecată sau spre osândă.**

Încă aducem Ție această slujbă duhovnicească pentru cei **adormiți întru credință:** strămoși, părinți, patriarhi, proroci, apostoli, propovăduitori, evangheliști, mucenici, mărturisitori, pustnici și pentru tot sufletul cel drept, **care s-a săvârșit întru credință.**

(apoi cade în genunchi, căutând spre dumnezeiescul Trup și Sânge al Domnului.)”

Se observă că această parte a Sfintei Liturghii redată mai sus, departe de a fi un ritual magic, este o rugăciune făcută cu umilință de către preot împreună cu credincioșii, **o rugăciune în care elementul credință este esențial.** Este o rugăciune care arată prin excelență dispoziția de conlucrare a preotului și credincioșilor cu harul Sfântului Duh pentru a putea lucra cu ajutorul Sfintei Împărtășanii asemănarea cu Dumnezeu necesară spre plinirea împărăției cerurilor și spre îndrăznirea cea către Dumnezeu. **Iar garanția ascultării de către Dumnezeu a acestei rugăciuni umile prin care se conlucrează cu harul Său o constituie numai și numai dreapta credință.** Putem considera chiar că, indiferent de păcatele personale ale preotului, dacă acesta are dreapta credință, prin umilința sa de a-L ruga pe Dumnezeu, asemenea regelui David, să-l miluiască și să-l curețe de acestea înainte de invocarea prefacerii darurilor, prin economie dumnezeiască, pentru credincioșii care stau înainte și așteaptă de la el ca să le dea acest Leac al Vieții, Sfântul Duh poate prefăce cinstitele daruri în Sfânta Împărtășanie.

Dar economia care poate fi făcută de către Dumnezeu pentru prefacerea darurilor în Sfânta Împărtășanie în Biserică încetează în mod cert când preotul nu mai are dreapta credință și devine eretic.

De ce? Pentru că ereticul nu poate conlucra cu harul lui Dumnezeu deoarece, prin erezia lui, el s-a despărțit total de har și a ales să creadă și să-i slujească unui alt hristos, unul mincinos, diferit de Domnul Iisus Hristos Cel prin Care Sfântul Duh prefăce darurile în Sfântă Împărtășanie. Pe eretic nu-l interesează asemănarea cu Hristosul Cel Viu și Atotputernic al Scripturii, ci cu hristosul neputincios și lipsit de har căruia a ales să i se închine. Domnul Iisus Hristos ne avertiza că vremurile cele din urmă, vremuri de al căror început ne-a dat de veste chiar sinodul din Creta, vor fi vremuri ale urâciunii pustiirii prorocite de către prorocul Daniel și în care vom avea de a face cu astfel de hristoși mincinoși:

„Și șezând El pe Muntele Măslinilor, au venit la El ucenicii, de o parte, zicând: Spune nouă când vor fi acestea și care este semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului?”

Răspunzând, Iisus le-a zis: **Vedeți să nu vă amăgească cineva.**

Căci mulți vor veni în numele Meu, zicând: Eu sunt Hristos, și pe mulți îi vor amăgi.

Și veți auzi de războaie și de zvonuri de războaie; luați seama să nu vă speriați, căci trebuie să fie toate, dar încă nu este sfârșitul.

Căci se va ridica neam peste neam și împărăție peste împărăție și va fi foamete și ciumă și cutremure pe alocuri.

Dar toate acestea sunt începutul durerilor.

Atunci vă vor da pe voi spre asuprire și vă vor ucide și veți fi urâți de toate neamurile pentru numele Meu.

Atunci mulți se vor sminti și se vor vinde unii pe alții; și se vor urî unii pe alții.

Și mulți proroci mincinoși se vor scula și vor amăgi pe mulți.

Iar din pricina înmulțirii fărădelegii, iubirea multora se va răci.

Dar cel ce va răbda până la sfârșit, acela se va mântui.

Și se va propovădui această Evanghelie a împărăției în toată lumea spre mărturie la toate neamurile; și atunci va veni sfârșitul.

Deci, **când veți vedea urâciunea pustiirii ce s-a zis prin Daniel prorocul, stând în locul cel sfânt** – cine citește să înțeleagă –

Atunci cei din Iudeea să fugă în munți. (...)

Atunci, de vă va zice cineva: Iată, Mesia este aici sau dincolo, să nu-l credeți.

Căci se vor ridica hristoși mincinoși și proroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putință, și pe cei aleși.” (Matei 24, 3-16; 23-24)

Motivul cel mai clar pentru care Dumnezeu nu poate preface în Sfinte Taine darurile ereticilor îl constituie faptul că prin aceasta ar încuraja erezia adică ar încuraja lupta împotriva Sa Însuși, o luptă împotriva Adevărului, o luptă împotriva Vieții și, mai cu seamă, o luptă împotriva Căii de a ajunge la Această Viață. *Mai precis, dacă, prin absurd, tainele ereticilor ar fi valide atunci Dumnezeu Și-ar folosi în mod absurd atotputernicia ca să Se surpe pe Sine.* Dumnezeu, Cel Care pătrunde inima și încearcă răunchii, ca să răsplătească fiecăruia după căile lui și după roada faptelor lui (Ieremia 17, 10), cunoaște credința fiecăruia și trimite harul Său celui care prin credința sa poate conlucra cu acest dar neprețuit spre asemănarea cu El, adică spre apropierea de El căci, așa cum spune vorba românească, cei care se aseamănă se adună. Or, **ereticii se îndepărtează de Dumnezeu și chiar dacă Acesta trimite harul Său și pentru ei, caci El vrea ca toți să se mântuiască și să cunoască adevărul, prin însăși credința lor eretică ei nu conlucrează cu acest har. Iar a nu conlucra cu harul trimis de Dumnezeu este echivalent cu a fi lipsit de ajutorul harului, adică cu a nu avea har.** De aceea nici Sfântul Duh, Care le cunoaște credința ereticilor, deși trimite harul Său și pentru acestia - căci Domnul bate la ușa sufletului fiecărui om -, pentru faptul că aceștia nu conlucrează cu harul și nu-și deschid sufletul pentru lucrarea harului, ci-l refuză, nu le preface darurile în Sfinte Taine. Conchidem deci că **prefacerea darurilor în Sfintele Taine nu este atât o problemă de har cât este o problemă de conlucrare a preoților cu harul prin dreapta lor credință.**

Sfinții Părinți ai Bisericii ne învață că tainele ereticilor nu sunt taine. Astfel, prin Canonul 46 Apostolic, ei ne poruncesc:

„Poruncim să se caterisească episcopul sau presbiterul care a primit (ca valid) botezul ori jertfa (euharistia) ereticilor. Căci ce fel de împărtășire (înțelegere) are Hristos cu Veliar? Sau ce parte are credinciosul cu necredinciosul? (II Cor. 6, 15)”

În comentariul la acest canon făcut în lucrarea sa *Canoanele Bisericii Ortodoxe, note și comentarii* (Sibiu 2005, p. 35) Arhid. Prof. Dr. Ioan N. Floca scrie următoarele:

„Cum ereticii au pierdut sucesiunea apostolică, deci și continuitatea preoției, tainele lor nu sunt valide, ei înșiși nemaifăcând parte din Biserică, iar clericul care le va socoti totuși valide este supus caterisirii.”

Într-adevăr, ce părtășie are Hristos cu Veliar? Ce părtășie are credinciosul cu ereticul? Prin aceste întrebări, Sfinții Apostoli ne lămuresc în modul cel mai simplu de ce tainele ereticilor nu sunt valide. ***Ei ne încredințează prin acest canon că ereticii sunt ai lui Veliar iar dacă tainele ereticilor ar fi valide, în mod cu totul absurd, Hristos ar avea înțelegere cu Veliar și credinciosul ar avea aceeași parte cu ereticul.*** Ceea ce nu se poate. ***Din acest motiv, la eretici nu poate exista nicio iconomie dumnezeiască pentru "tainele" lor și nici har de la Dumnezeu ca ele să fie Sfinte Taine.***

Putem acum să observăm cu ușurință că, văzută prin prisma celor discutate mai sus, are loc o primă modificare majoră a problemei inițiale. ***Existența harului și a validității tainelor în BOR după sinodul din Creta este de fapt o pseudoproblemă. Problema adevărată este aceea de a ști dacă, după sinodul din Creta, preoții din BOR mai conlucrează cu harul.***

Esența ereziei ecumeniste legiferată la sinodul tâlhăresc din Creta. Consecințele dezastruoase pentru creștinii din România după acceptarea ereziei ecumeniste A doua modificare a problemei inițiale.

Nu este deloc simplu a explica pe înțelesul oamenilor în ce constă erezia ecumenistă acceptată de sinodalii români la sinodul din Creta, cu atât mai mult cu cât aceștia din urmă susțin că acolo nu s-a formulat nicio dogmă nouă și slujbele au rămas neschimbate. Pentru credincioșii de rând care mergeau la Biserică înainte de sinod este aproape inacceptabil să creadă că lucrurile s-au modificat cu ceva atâta vreme cât ei văd că după sinod tipicul slujbelor este același. Din acest motiv, marea lor majoritate nici măcar nu sunt interesați să cunoască ce probleme s-au discutat în Creta și pentru nimic în lume nu s-ar osteni să afle conținutul documentelor pe care delegația sinodalilor români le-a semnat acolo în unanimitate. Tocmai în aceasta constă perfidia nemăsurată a sinodalilor noștri. Aceea de a clama că nu s-a schimbat nimic, când ei cunosc foarte bine faptul că, prin semnarea și acceptarea documentelor din Creta, din cauza ereziei lor, s-a schimbat totul. Iar schimbarea pe care au introdus-o ține exact de tema articolului nostru, adică de conlucrarea cu harul a preoților pentru obținerea de la Dumnezeu a tainelor valide în Biserică. După 29 octombrie 2016 tipicul slujbelor a rămas același, dar, cu ajutorul canonului Sfinților Apostoli pentru nevaliditatea tainelor ereticilor putem descoperi cu ușurință dacă tainele săvârșite la aceste slujbe mai sunt sau nu valide.

Să reamintim acest canon cu cele două întrebări esențiale puse în el:

„Poruncim să se caterisească episcopul sau presbiterul care a primit (ca valid) botezul ori jertfa (euharistia) ereticilor. Căci ce fel de împărtășire (înțelegere) are Hristos cu Veliar? Sau ce parte are credinciosul cu necredinciosul?

Dacă studiem documentele sinodului sub lupa celor două întrebări puse de către Sfinții Apostoli care au întocmit canonul pentru nevaliditatea tainelor

ereticilor, vom vedea în modul cel mai clar că în Creta participanții chiar au urmărit ca, peste voința și cunoștința credincioșilor păstoriți, să realizeze în mod absurd o împărțășire a lui Hristos cu Veliar, adică să facă în așa fel încât credinciosul să aibă aceeași parte cu necredinciosul, cu alte cuvinte creștinii să aibă aceeași parte cu ereticii.

În Creta, sinodali noștri i-au numit creștini non-ortodocși pe eretici:

„Ca răspuns la datoria de a mărturisi Adevărul și credința ei apostolică, Biserica noastră oferă o mare importanță dialogului, în principal cu creștinii non-ortodocși. În acest mod, și restul lumii creștine poate cunoaște mai exact autenticitatea Tradiției Ortodoxe, valoarea învățaturii patristice, experiența liturgică și credința ortodocșilor. Dialogurile întreprinse de Biserica Ortodoxă nu implică niciodată compromisul în materie de credință.” (punctul al 3-lea din secțiunea *Mesajul Sfântului și Marelui Sinod al Bisericii Ortodoxe* în traducere din limba engleză) Ce altceva putem noi înțelege prin creștini non-ortodocși decât credincioși non-dreptcredincioși, adică necredincioși, adică eretici? Oare prin numirea ereticilor drept creștini, adică a necredincioșilor ca credincioși nu s-a făcut cel mai mare compromis în materie de credință? Dacă am înlocui sintagma creștini non-ortodocși cu cuvântul eretici ar rezulta următoarea propoziție absurdă: „Ca răspuns la datoria de a mărturisi Adevărul și credința ei apostolică, Biserica noastră oferă o mare importanță dialogului, în principal cu ereticii.” Ce dialog are Hristos cu Veliar?

În Creta, numindu-i creștini non-ortodocși pe eretici, sinodali noștri au ajuns la concluzia că creștinii și-au pierdut unitatea, unitate pe care caută să o refacă prin dialoguri cu ereticii și prin participarea la Mișcarea Ecumenică:

„Dialogurile teologice bilaterale actuale ale Bisericii Ortodoxe și participarea sa la Mișcarea Ecumenică se sprijină pe însăși conștiința Ortodoxiei și pe spiritul ei ecumenic, cu scopul de a căuta, pe baza credinței și a tradiției Bisericii primare a celor șapte Sinoade Ecumenice, unitatea pierdută a creștinilor.” (punctul al 5-lea din secțiunea *Relațiile Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine* în traducerea oferită publicului pe site-ul oficial al Patriarhiei) Canonul Sfinților Apostoli ne îndeamnă, însă, să întrebăm: Ce unitate au pierdut creștinii prin ieșirea ereticilor afară din Biserică decât numai unitatea cu Veliar sau cu necredincioșii, unitate pe care acum sinodali noștri caută să o realizeze?

În Creta, sinodali români au ajuns la concluzia că unitatea creștinilor cu ereticii, adică cu Veliar, nu poate fi netezită decât dacă se acceptă denumirea ereziilor drept biserici și se recunosc drept creștine confesiunile ereticilor:

„Potrivit naturii ontologice a Bisericii, unitatea sa nu poate fi nicicând perturbată. Biserica Ortodoxă acceptă denumirea istorică a altor Biserici și Confesiuni creștine non-ortodoxe, care nu sunt în comuniune cu ea, și crede că relațiile ei cu acestea trebuie să se sprijine pe clarificarea, cât mai repede și cât mai obiectiv posibil, a întregii lor eclesiologii și, în special, a învățaturii lor generale despre taine, har, preoție și succesiune apostolică. Astfel, ea a avut o abordare favorabilă, atât din motive teologice, cât și pastorale, față de dialogul teologic la nivel bilateral și multilateral cu ceilalți creștini și, de o manieră mai generală, față de participarea la Mișcarea Ecumenică contemporană, având convingerea că pe calea dialogului ea aduce o mărturie dinamică a plenitudinii adevărului în Hristos și a comorilor sale duhovnicești tuturor celor care se află în afara ei, cu scopul de a netezi calea spre unitate.” (primul paragraf al punctului al 6-lea din secțiunea *Relațiile Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine* în

traducere din limba engleză) Dacă noi ne aflăm în Biserica lui Hristos, ce nevoie avem ca să acceptăm ca Biserici comunitățile ereticilor, slujitori ai lui Veliar? De ce ne-ar interesa pe noi creștinii *clarificarea* învățăturilor ereticilor despre taine și har, când Sfinții Apostoli ne-au spus că tainele ereticilor nu sunt valide? Pe noi nu ne pot interesa asemenea clarificări. Singurul lucru care ne poate interesa pe noi creștinii în legătură cu ereticii este **dezicerea** lor de Veliar prin dezicerea lor de învățăturile lui eretice și revenirea în Biserică numai prin dorința lor sinceră de deveni creștini și a-I sluji lui Hristos. Dacă, în Creta, sinodali noștri au fost interesați să denumească Biserici adunările lui Veliar și au fost interesați de clarificarea învățăturilor acestuia, au făcut-o numai și numai cu scopul ascuns de a-I face “împărtășire” lui Hristos cu Veliar și de a ne arunca pe noi credincioșii de partea necredincioșilor. Adică să ne scoată din Biserica lui Hristos prin netezirea căii de unitate a noastră cu ereticii.

În Creta, sinodali noștri au plănuț să ne scoată din Biserica lui Hristos ca să ne arunce în “Biserica unită” gândită la Toronto în 1950 de alți eretici, sau mai precis de Veliar, în cadrul Consiliului Mondial al Bisericilor (CMB):

«Bisericile Ortodoxe membre consideră drept o condiție sine qua non pentru participarea la CMB articolul fundamental al Constituției CMB, potrivit căruia pot fi membri numai cei care cred în Domnul Iisus Hristos ca Dumnezeu și Mântuitor, potrivit Scripturilor, și mărturisesc pe Dumnezeu cel în Treime, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, potrivit Simbolului Niceo-constantinopolitan. Ele au convingerea profundă că premisele eclesiologice ale Declarației de la Toronto din 1950, *Despre Biserică, Biserici și Consiliul Mondial al Bisericilor*, sunt de o importanță capitală pentru participarea ortodoxă la Consiliu. Este foarte clar, prin urmare, că CMB nu este sub nicio formă o “supra-Biserică”. „Scopul Consiliului Mondial al Bisericilor nu este acela de a negocia unirea între Biserici, lucru ce-l pot face numai Bisericile însele acționând din proprie inițiativă, ci de a aduce Bisericile într-un contact viu fiecare cu fiecare și să promoveze studiul și dezbaterrea problemelor ce privesc unitatea Bisericii. *Nicio Biserică nu este obligată să își modifice eclesiologia, în accederea ei la Consiliu... Mai mult, din includerea în Consiliu, nu rezultă că fiecare Biserică este obligată să vadă celelalte biserici ca biserici în adevăratul și deplinul sens al cuvântului.*” (Declarația de la Toronto, §2).» (punctul 19 din secțiunea *Relațiile Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine* în traducere din limba engleză) Ce nevoie avem noi creștinii să ne gândim Biserica cea Una ca pe un ciob din vaza lui Veliar pe care acesta vrea să o “reconstituie”, chipurile, prin lipire cu celelalte cioburi ale ereziilor lui chiar și fără să ne oblige să credem că celelalte cioburi ar fi veritabile și nu false, când Biserica noastră este vaza întreagă gândită pentru noi de către Tatăl, plămădită din coasta împunsă a Domnului Iisus Hristos și sfințită de către Duhul Sfânt în ziua Cinzecimii, vază care nu a fost spartă de atunci, și nici nu va putea fi spartă vreodată, de vreme ce Domnul ne-a încredințat că porțile iadului nu o vor birui? Noi, creștinii, nu am avut nevoie niciodată de astfel de viziuni eretice. Dacă sinodali noștri le-au legiferat în Creta, au făcut acest lucru fără să ne întrebe. Nimeni nu ne-a întrebat vreodată dacă îi vrem să ne fie păstori. Veliar i-a pus în frunte, ca lupi la stâna de oi, fără să ne întrebe. Niciunul dintre ei nu ne-a întrebat vreodată dacă vrem să participăm la Mișcarea Ecumenistă sau la CMB. Toate s-au făcut în ascuns fără să ne fie cerut acceptul. Dacă i-am tolerat, a fost pentru faptul că, până la sinodul din Creta, nu ne-au obligat să gândim eretic și să ne comportăm ca niște eretici precum sunt ei. **Dar acum ne obligă.**

În Creta, sinodaliile noastre au plănuțit să ne oblige să ne despărțim de Domnul nostru Iisus Hristos și să-i slujim lui Veliar:

„Biserica Ortodoxă consideră toate eforturile de a rupe unitatea Bisericii, asumate de către persoane izolate sau grupuri sub pretextul păstrării sau chipurile al apărării adevăratei Ortodoxii, ca fiind vrednice de osândire. După cum mărturisește întreaga viață a Bisericii Ortodoxe, păstrarea credinței ortodoxe autentice este asigurată numai prin sistemul sinodal, care constituie dintotdeauna, în Biserică, cea mai înaltă autoritate în aspecte de credință și reguli canonice (canonul 6 al Sinodului II Ecumenic).” (punctul 22 din secțiunea *Relațiile Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine* în traducere din limba engleză. Întrucât în limba engleză, prima frază a acestui punct este de o duritate extremă la adresa creștinilor care-și apără ortodoxia, sinodaliile noastre au girat pe site-ul Patriarhiei o variantă mult îndulcită. Pentru comparare, iat-o: „Biserica Ortodoxă condamnă orice tentativă de dezbinare a unității Bisericii, din partea unor persoane individuale sau a unor grupuri, sub pretextul păstrării sau a unei presupuse apărări a Ortodoxiei autentice.” În Creta însă, ei au semnat varianta dură!) Mentea omenească nu poate concepe un text mai demonic decât această primă frază din aliniatul 22. Se vede clar în ea că, în locurile unde sunt menționate Biserica Ortodoxă și Biserica, se vorbește despre 2 entități diferite. Sinodaliile noastre s-au angajat în numele Bisericii Ortodoxe să-i osândească pe cei care încearcă să apere adevărata Ortodoxie și să împiedice existența “Bisericii unite” gândite de Veliar la Toronto. Amintindu-ne de canonul Sfinților Apostoli pentru tainele nevalide, putem spune că, conform acestui punct 22, **Biserica îi osândește pe credincioșii care vor să împiedice unirea lor cu comunitățile necredincioșilor, adică ale ereticilor.** Or, dacă ne lăsăm amăgiți să credem că Biserica poate face așa ceva, înseamnă că, pe cale de consecință logică, **sinodaliile români care au participat la sinodul din Creta au urmărit să ne facă să credem că Însuși Hristos, Capul Bisericii, îi găsește vrednici de osândă pe creștinii care se opun împărțirii Sale cu Veliar, adică se opun slujirii lui Veliar.** Nu cred că există o erezie mai mare decât această absurditate cu care sinodaliile noastre au fost de acord în Creta și au semnat-o în unanimitate. **Ei nu numai că vor să ne amăgească să credem această erezie e ereziilor, ci vor să ne și impună cu orice preț, chiar al osândirii noastre - ceea ce în viitorul apropiat în colaborare cu statul masonic care ne conduce va însemna lipsire de drepturi, închisoare sau chiar omorâre - să credem că Hristos are împărțire cu Veliar și, prin urmare, să fim și noi slugi ale lui Veliar precum ei sunt.** Parcă ar fi niște bolnavi de o boală mortală care din ură pentru viață vor să-i infecteze pe toți cei sănătoși cu boala lor. *Aceasta este esența ereziei ecumeniste și din acest motiv sinodul din Creta a fost un sinod tâlhăresc, iar din momentul în care au semnat și au implicat BOR, sinodaliile români și-au arătat pe față erezia.*

Din Creta, în loc de sinodali, s-au întors niște eretici dovediți cu acte.

Chiar dacă ei s-au ferit din răspuțeri să mai aducă aminte despre acest sinod în speranța că lumea va uita cu timpul și, la fel ca în 1924 când a fost schimbat calendarul corect al Sfinților Părinți cu calendarul papistășesc de factură astrologică, se va obișnui treptat cu fărădelegea, **semnătura lor de pe documentele sinodului tâlhăresc din Creta este dovada cea mai clară că ei au devenit eretici și învață această erezie cu capul descoperit, adică la vedere.** Din acest motiv, chiar dacă slujbele au rămas aceleași, pomenirea acestor eretici în cadrul lor atrage după sine o transformare radicală a slujbelor.

Pomenirea arhiereului locului la slujbele bisericesti este marturia in fata Domnului Iisus Hristos ca atat preotii pomenitori cat si credinciosii participanti la aceste slujbe sunt de acord cu credinta arhiereului si o impartasesc. Prin urmare, daca arhiereul pomenit la slujbe invata erezia la vedere, aceasta pomenire are consecinte catastrofale atat pentru preotii pomenitori cat si pentru credinciosii care participa si consfinesc pomenirea prin „Amin!” in loc sa o respinga marturisind „Anaxios!”. ***In cazul pomenirii de arhierei vaditi ca eretici, preotii si credinciosii pomenitori devin ei insisi eretici si ies automat in afara Bisericii,*** caci Biserica este a lui Hristos iar slujitorii s-au facut cu totii slujitori ai lui Veliar prin acceptarea ereziei arhiereului, el insusi slujitor al lui Veliar.

Prin pomenire de eretici aratati la vedere, slujbele bisericesti se transformă in ritualuri eretice iar tainele nu mai sunt taine. Erezia vadita este hulă impotiva Duhului Sfânt si din acest motiv Duhul Sfânt nu mai preface pâinea si vinul ereticilor in Sfântă Împărtășanie, caci daca ar face-o ar incuraja hulirea Sa in continuare. ***Preotii si credinciosii care îi pomenesc pe arhiereii ecumenisti a caror erezie a fost vadita la sinodul tãlhãresc din Creta nu mai sunt in Biserica ci sunt o comunitate ecumenista lipsita de Sfânta Împărtășanie. Iar lipsa Sfintei Împărtășanii la pomenitorii de eretici nu este o problemă de har, ci de neconlucrare a ereticilor cu harul.*** Harul se dă, dar nu se conlucrează cu el, iar neconlucrarea este vadita prin pomenirea celor care L-au vandut pe Hristos in Creta. ***Marturisind credinta acelor iude, pomenitorii lor inchid usa Domnului Iisus Hristos si Duhului Sfânt si cer prefacerea pâinii si vinului in Sfinte Taine de la duhul hristosului lor mincinos.*** După ce, cu câteva clipe mai înainte l-au pomenit la ectenii, la vohod si după axion pe Iuda in persoana ierarhului eretic arătat la vedere in Creta prin semnătură sau prin acceptarea unor documente oficiale care ne osândesc dacă nu luăm parte la erezia ecumenista, acești eretici, înainte de falsa lor cuminecare, rostesc in mod cu totul ipocrit cuvintele rugăciunii care spune printre altele că „sărutare nu-Ți voi da ca Iuda”.

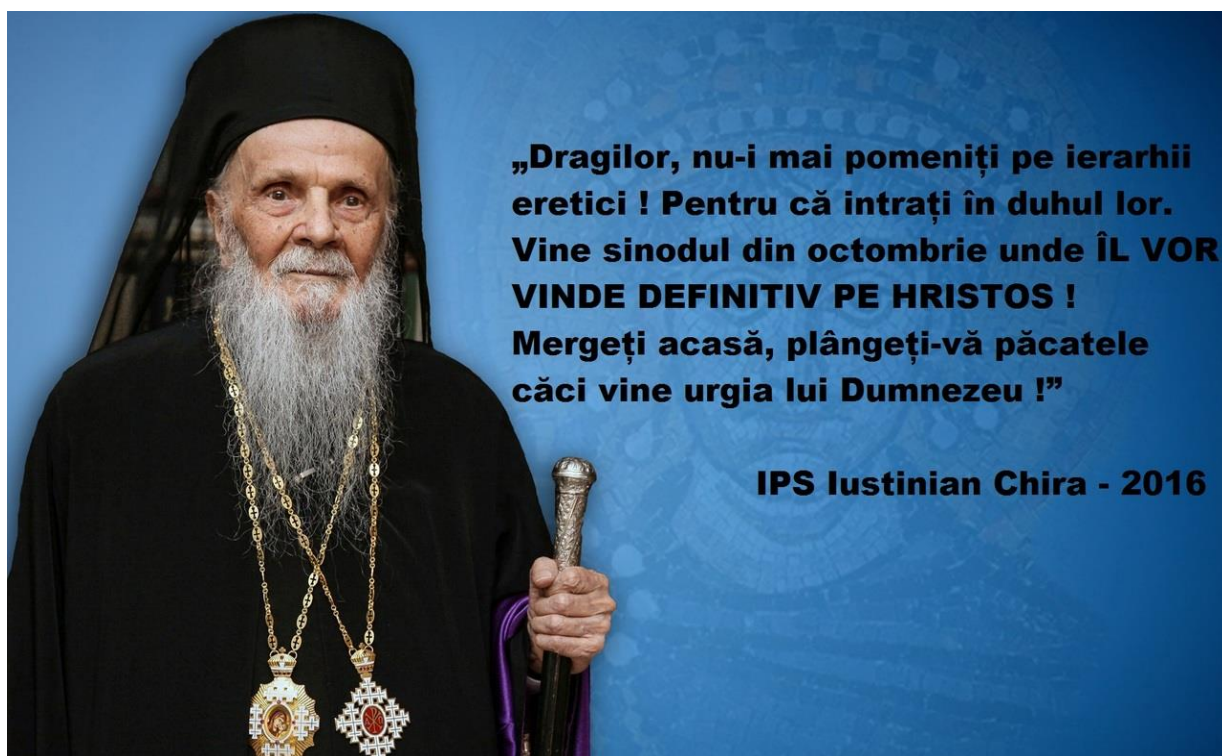
Nepomenirea a fost prevăzută de către Sfinții Părinți ca metodă de apărare a credincioșilor creștini prin îngrădirea preoților Bisericii față de astfel de arhierei eretici, prin canonul 31 al Sfinților Apostoli si, mai vadit, prin canonul 15 al Sinodului I-II Constantinopol al cărui text este:

„Cele ce sunt rânduite pentru presbiteri, episcopi si mitropoliți, cu mult mai vartos se potrivesc pentru patriarhi. Drept aceea, dacă vreun presbiter, sau episcop, sau mitropolit ar îndrăzni să se depărteze de comuniunea cu propriul său patriarh si nu ar pomeni numele acestuia, precum este hotărât si rânduit in dumnezeiasca slujbă tainică, ci mai înainte de înfățișarea in fața sinodului si de osândirea definitivă a acestuia ar face schismă, Sfântul Sinod a hotărât ca acela să fie cu totul străin de toată preoția, dacă numai se va vadi că a făcut această nelegiuire. Si acestea s-au hotărât si s-au pecetluit pentru cei ce sub pretextul oarecăror vinovății se depărtează de întâii lor stătători si fac schismă si rup unitatea Bisericii. ***Căci cei ce se despart pe sine de comuniunea cea cu întâiul stătător al lor pentru oarecare eres osândit de sfintele sinoade sau de Părinți, firește adică, de comuniunea cu acela care propovăduiește eresul in public si cu capul descoperit îl invată in Biserica, unii ca aceștia nu numai că nu se vor supune certării canonicești, desfăcându-se pe sineși de comuniunea cu cel ce se numește episcop chiar înainte de certarea sinodicească, ci se vor învrednici si de cinstea cuvenită celor ortodocși. Că ei nu au osândit pe episcopi, ci pe***

pseudoepiscopi și pe pseudoînvățători și nu au rupt cu schismă unitatea Bisericii, ci s-au silit să izbăvească Biserica de schisme și de dezbinări.

În comentariul la acest canon (Idem, p. 347) Arhid. Prof. Dr. Ioan N. Floca scrie următoarele: „În cazul în care însă superiorul propovăduiește în public în biserică vreo învățătură eretică, atunci respectivii au dreptul și datoria de a se despărți imediat de acel superior. În acest caz nu numai că nu vor fi sancționați, dar vor fi lăudați, pentru că au osândit legal pe cei vinovați și nu s-au răscolat împotriva acestuia.”

În urma Ședinței Sinodului BOR din 29 octombrie 2016 care a ratificat documentele semnate în Creta, toți arhierii din România au deveniteretici, căci și cei care nu au fost în Creta și nu au semnat acele documente care vădesc erezia ecumenistă au fost de acord cu ele. Singurul nostru arhieriu anticumenist, Înalt Prea Sfințitul Părinte Iustinian Chira, fără să fi participat la această Ședință, a murit a doua zi după ea, pe 30 octombrie 2016, și ne-a lăsat mesajul, de-a dreptul înfricoșător, pe care l-am ilustrat mai jos, mesaj în care ne-a avertizat că unica soluție de salvare din ghearele acestei erezii este nepomenirea ierarhilor eretici.

Dacă vom presupune că perioada 1 iulie - 29 octombrie 2016 a fost o perioadă de economie dumnezeiască în BOR pentru validitatea tainelor, perioadă în care am sperat că sinodalii noștri care au semnat în Creta documentele eretice se vor dezice de semnăturile lor, iar cei care nu au semnat vor anatematiza erezia semnată acolo, după 29 octombrie 2016, când toți au acceptat erezia ecumenistă și au impus-o ca obligatorie credincioșilor păstoriți, dacă a fost cumva o astfel de economie dumnezeiască, în mod cert ea a încetat. Apele s-au despărțit. Cei care îi pomenesc pe arhierii eretici la slujbele lor sunt comunitate ecumenistă eretică fără taine valide. ***Numai preoții și credincioșii care nu îi mai pomenesc pe arhierii eretici ecumeniști mai pot reprezenta Biserica în România, mai pot conlucra cu harul și mai pot avea Sfânta Împărtășanie și celelalte Sfinte Taine valide.***

Această despărțire între Biserică și comunitatea ecumenistă eretică, provocată de sinodali români toțieretici, conduce la cea de a 2-a modificare substanțială a întrebării inițiale dacă în BOR mai este har și dacă tainele ei mai sunt valide. **Câți creștini români mai sunt în Biserică și unde este Biserica în România?**

De-abia când vom încerca să răspundem la întrebarea de mai sus, vom putea vedea dezastrul produs în România de erezia ecumenistă legiferată la sinodul tâlhăresc din Creta. În articolul legat de problema dogmatică a calendarului, publicat pe portalul Ortodox Info, identificasem acest dezastru cu cel produs de fiara apocaliptică descrisă la Apocalipsa 13, 1-2:

„Și am văzut ridicându-se din mare o fiară, care avea zece coarne și șapte capete și pe coarnele ei zece cununi împărătești și pe capetele ei: nume de hulă.

Și fiara pe care am văzut-o era asemenea leopardului, picioarele ei erau ca ale ursului, iar gura ei ca o gură de leu. Și balaurul i-a dat ei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare.”

Ridicată din Marea Mediterană, locul unde se află insula Creta, purtând pe ea toate ereziile din lume recunoscute ca biserici, asemenea petelor de pe blana leopardului, încoțopenită bine în țările Ortodoxiei prin picioarele zdravene de urs reprezentate de ierarhia eretică încă de dinainte de sinod, cu gură de leu căci numai răgetul ei se aude, panerezia ecumenistă ne-a arătat fără niciun fel de dubiu puterea și marea ei stăpânire primite direct de la Satan. Cel puțin în România, prin pomenirea slujitorilor ei, ereticii care i L-au vândut pe Domnul Iisus Hristos în Creta, fiara a reușit ca în mai puțin de 6 luni să scoată afară din Biserică mai bine de 99,9% dintre credincioșii care înainte de acest sinod tâlhăresc mai beneficiau, prin iconomie dumnezeiască, de Sfintele Ei Taine. După 6 luni de la atacul fiarei ecumeniste, la ora actuală, românii nu mai au decât o Biserică de catacombă cu 0,1% creștini rămași în ea.»

Dar dezastrul pe care îl descriesem acolo este încă și mai mare în realitate, căci am văzut cum o altă fiară, și mai îngrozitoare, a început să-și arate colții.

Urâciunea pustiirii și fiara înspăimântătoare, cea de-a 4-a văzută de Daniel. Antiecumeniștii ecumeniști și ”teologia” a la grec. Turma cea mică a Domnului Iisus Hristos.

Să ne reamintim că în cuvintele Sale despre vremurile din urmă, relatate în Evanghelia de la Matei, Domnul nostru Iisus Hristos amintea de o urâciune a pustiirii :

„Deci, **când veți vedea urâciunea pustiirii ce s-a zis prin Daniel proorocul, stând în locul cel sfânt** – cine citește să înțeleagă –

Atunci cei din Iudeea să fugă în munți.

Cel ce va fi pe casă să nu se coboare, ca să-și ia lucrurile din casă.

Iar cel ce va fi în țarină să nu se întoarcă înapoi, ca să-și ia haina.” (Matei 24, 15-18)

Dacă vom citi cartea prorocului Daniel, pe care Însuși Domnul ne-a îndemnat să o citim ca să înțelegem ce se va întâmpla în vremurile din urmă, aflăm că în acele vremuri va fi o perioadă de trei ani și jumătate de urâciune a pustiirii ca urmare a încetării jertfei celei de-a pururea:

„**Și din vremea când va înceta jertfa cea de-a pururi și va începe urâciunea pustiirii vor fi o mie două sute nouăzeci de zile.**

Fericit va fi cel ce va aștepta și va ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile.” (Daniel 12, 11-12)

Dar noi, studiind problema validității tainelor în BOR după sinodul tâlhăresc din Creta, chiar vedem în România o astfel de urâciune a pustiirii. Cei cărora chiar ne pasă de Domnul nostru Iisus Hristos și am văzut în ce fel L-au vândut minciuno-arhieriei noștri în Creta, căutăm cu disperare preoți nepomenitori ai acestor pseudoepiscopi, preoți cu credință ortodoxă, din mâinile cărora să fim siguri că vom primi jertfa cea de-a pururea amintită la Daniel, adică Sfânta Împărtășanie. Iar în această căutare a noastră constatăm cu stupefacție că nici în această rămășiță minusculă a celor câtorva preoți nepomenitori de eretici nu găsim vreunul despre care să fim siguri că mai are dreapta credință. Vedem ca într-un coșmar prelungit cum o altă fiară, fiara cea a 4-a din visul lui Daniel, fiara care mănâncă, sfărâmă și calcă în picioare chiar și rămășița, și-a arătat colții. Dar iată o parte concludentă din visul lui Daniel despre această fiară:

„În anul dintâi al lui Belșatar, regele Babilonului, Daniel a visat un vis, și vedeniile pe care le-a avut când era culcat în patul lui îl înfricoșară. Atunci el a scris visul și a povestit ceea ce era mai de seamă dintre fapte.

Daniel a început a grăi, zicând: "Văzut-am în vedenia mea din timpul nopții cum cele patru vânturi ale cerului au sfredelit marea cea necuprinsă.

Și patru fiare uriașe au ieșit din mare, una mai deosebită decât alta.

Cea dintâi semăna cu un leu și avea aripi de vultur. M-am uitat la ea până ce aripile i-au fost smulse și a fost ridicată de pe pământ și pusă pe picioare ca un om și i s-a dat inimă de om.

Și iată **o a doua fiară, cu înfățișare de urs, stând într-o rână, cu trei coaste în gură, între dinți, și așa i s-a poruncit: "Scoală-te! Mănâncă multă carne!"**

Apoi m-am uitat din nou și iată **o altă fiară, asemenea unui leopard**, având pe spate patru aripi de pasăre; și fiara avea patru capete, și i s-a dat putere.

În urmă am privit în vedeniile mele de noapte și iată o a patra fiară înspăimântătoare și înfricoșătoare și nespus de puternică. Ea avea dinți mari de fier și gheare de aramă; mânca și sfărâma, iar rămășița o călca în picioare. Ea se deosebea de toate celelalte fiare de mai înainte și avea zece coarne.

M-am uitat cu luare aminte la coarne, și iată un alt corn mic creștea între ele, și trei din coarnele cele dintâi au fost smulse de el. Și iată că acest corn avea ochi ca ochii de om și gură care grăia lucruri mari.

Am privit până când au fost așezate scaune, și S-a așezat Cel vechi de zile; îmbrăcămintea Lui era albă ca zăpada, iar părul capului Său curat ca lâna; tronul Său, flăcări de foc; roțile lui, foc arzător.

Un râu de foc se vărsa și ieșea din el; mii de mii Îi slujeau și miriade de miriade stăteau înaintea Lui! Judecătorul S-a așezat și cărțile au fost deschise.

Eu mă uitam mereu, din pricina multelor vorbe pe care cornul cel mare le grăia. **Am privit până când fiara a fost omorâtă și trupul ei nimic și dat focului.**

Dar și celorlalte fiare li s-a luat stăpânirea, și lungimea vieții lor a fost hotărâtă până la o vreme și un anumit timp.

Am privit în vedenia de noapte, și iată pe norii cerului venea cineva ca Fiul Omului și El a înaintat până la Cel vechi de zile, și a fost dus în fața Lui.

Și Lui I s-a dat stăpânirea, slava și împărăția, și toate popoarele, neamurile și limbile Îi slujeau Lui. Stăpânirea Lui este veșnică, stăpânire care nu va trece, iar împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.

Pentru aceasta, eu, Daniel, am fost tulburat cu duhul meu și vedeniile pe care le-am avut mă înspăimântau.” (Daniel 7, 1-15)

Vedeniile care îl înspăimântau pe prorocul Daniel acum mai bine de 2500 de ani ni se arată aieva. Prorocul a văzut și el ieșind din mare aceleași fiare asemănătoare cu animalele prin care Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan descria fiara ecumenistă sincretică: leul, ursul și leopardul. Dintre acestea aflăm amănunte noi despre urs căruia i s-a poruncit să se scoale și să mănânce multă carne. Să înțelegem prin carnea mâncată de fiara cu înfățișare de urs pe cei neduhovnicești care alcătuiesc comunitatea ecumenistă eretică și nu vor cu niciun chip să plece din ea? Să înțelegem prin cele 3 coaste din gura ursului rămășițele celor trei mari neamuri ortodoxe, anume românii, grecii și sârbii, neamuri pe care erezia ecumenistă le-a devorat ca un urs în urma sinodului din Creta? Să înțelegem că rămășița mâncată, sfărâmată și călcată în picioare aproape în întregime de fiara a 4-a este chiar rămășița de preoți și de credincioși nepomenitori deeretici?

Cele 3 întrebări de mai sus, dar mai cu seamă ultima referitoare la rămășiță se potrivesc perfect vremurilor pe care le trăim. Într-adevăr, falsa problemă a harului și a validității tainelor în BOR ni se arată ca fiara îngrozitoare care, cel puțin în România, a mâncat și sfărâmat aproape în întregime și rămășița de preoți nepomenitori și, odată cu ea, și o mare parte din rămășița credincioșilor care-i înconjoară. Cum? Prin faptul că **majoritatea preoților nepomenitori din România sunt cei mai mari apărători ai validității tainelor comunității ecumeniste pomenitoare a ereticilor care în Creta și în sinodul din 29 octombrie 2016 l-au vândut pe Domnul Iisus Hristos, comunitate pe care ei încă o mai recunosc de Biserică cu numele de BOR.** Ca să nu mai vorbim de faptul că și în această comunitate eretică există preoți care, deși pomenesc eretici, se declară antiecumeniști.

Trebuie să stabilim din capul locului că însăși credința că ereticii ar constitui Biserică și că tainele lor ar fi valide reprezintă o mare erezie, cu nimic diferită de erezia semnată de sinodalii români în Creta, în care la punctual 6 din secțiunea a 6-a îi recunoșteau pe ereticii participanți la CMB drept Biserică. **Astfel, prin credința în validitatea tainelor ereticilor, fie pomenitorii deeretici fie nepomenitorii deeretici sunt ei înșiși eretici.**

Cum de s-a ajuns la asemenea aberații, ca tocmai preoții care se pretind antiecumeniști să-i pomenească pe ereticii ecumeniști, și tocmai nepomenitorii deeretici ecumeniști să fie cei mai înfocați apărători ai tainelor acestor eretici de care s-au îngrădit prin nepomenire? Răspunsul îl aflăm în lucrarea fiarei înspăimântătoare văzute de Daniel, fiară care mânca și sfărâma rămășița. Așa cum fiara ecumenistă sincretică leopard-urs-leu a fost bine pregătită dinainte ca să facă ravagiile pe care le vedem, tot așa și fiara distrugătoare de rămășiță a fost pregătită dinainte. Prea puțini dintre nepomenitorii deeretici care s-au arătat la români sunt autentici. Majoritatea acestora sunt cu această misiune a fiarei văzute de Daniel care urmărește să distrugă rămășița. E greu de găsit un preot nepomenitor oficial, căci sunt sub 20 cei despre care am auzit, dar printre acești preoți nepomenitori oficiali este cu mult mai greu de găsit vreunul cu credința neafectată deerezii. Fie că cred în validitatea tainelor ecumeniștilor, fie că sunt discipoli înfocați ai ereticului Arsenie Boca, cel care l-a pictat în biserica de la Drăgănescu pe Mântuitorul înviat în chip de fantomă sau pe papistașul Francisc de Asisi și pe arianul Ulfila gotul ca sfinți, fie că sunt

discipoli ai lui Nil Dorobanțu, minunistul ucenic al lui Arsenie Boca, de astfel de preoți ne vom lovi în cazul majorității preoților nepomenitori oficiali din România. Iar cel care ne-a umplut de conferințe, în care la niciuna nu a omis să ne arate cât de măntuitoare sunt tainele ereticilor pentru cei neștiutori și cât de nocive sunt ele pentru cunoscătorii ereziei din Creta, a fost monahul atonit Sava Lavriotul. Iată câteva fragmente din mesajul lui pentru români „legat de existența sau non existența harului Sfântului Duh în Bisericile Ortodoxe Locale care au acceptat Creta”:

„(...) Așa cum știm, pâna la condamnarea lui Nestorie, Patriarhul Constantinopolului, sfinții și de Dumnezeu insuflații părinți ai Sinodului al III-lea Ecumenic au primit ca fiind lucrătoare toate hirotoniile și slujbele săvârșite de Nestorie pâna în momentul condamnării lui și a ereziei lui de către Sfântul Sinod, chiar dacă acesta propovăduia erezia în public și o impunea prin forță și violență. De aceea **și noi credem că în Sfânta Liturghie săvârșită în Bisericile unde s-au semnat documentele din Creta, Duhul Sfânt vine și preface pâinea în Trupul și vinul în Sângele lui Hristos.**

Sfânta Împărtășanie, așa cum știți, se dă unora spre iertarea păcatelor și spre viața veșnică iar altora se dă spre osândă. Hristos este foc care pe unii îi luminează iar pe alții îi arde. *Credincioșii care, cunoscând blasfemia semnată în Creta, se împărtășesc cu Preacuratele Taine din mâna celor care au semnat în Creta sau a preoților care pomenesc pe episcopii care au semnat în Creta, sau sunt de acord cu Creta, încurajând astfel pe episcopii care s-au lepadat de Hristos în Creta, ca și cum nimic nu s-a petrecut, aceia se împărtășesc cu Hristos spre osânda lor, arătând nepăsarea lor față de Adevărul lui Hristos, arătând prin împărtășirea din mâna lor că au aceeași credință cu ecumeniștii și ajutând la răspândirea molimei ecumeniste.*

Cei care datorită vârstei, a nepriceperii, cei care abia acum descoperă Biserica lui Hristos, cei care sunt lipsiți de cunoștința asupra mării trădări petrecute, se împărtășesc cu evlavie și cu frică de Dumnezeu, nimic știind de lepădarea ierarhilor prin semnătura lor la Creta, aceia se împărtășesc spre iertarea păcatelor și spre viața de veci. (...)

Preoții care au oprit pomenirea să nu judece, să nu-i acuze pe cei care nu au oprit-o, ci să-i primească cu multă dragoste la Sfintele Liturghii și să conslujească, cu condiția ca atunci când conslujesc să nu pomenesc pe ierarh. **Părinții care nu pomenesc să nu stea retrași și ascunși, ci să iasă la mărturisire.** Întreruperea pomenirii este doar începutul luptei și o formă a ei, nu finalul luptei. Datoria noastră este să mărturisim în continuu. *Preotul care a oprit pomenirea este dator să facă acest lucru public (oprirea pomenirii) și să își înștiințeze episcopul de care aparține canonic. Altfel este ca și cum nu a oprit pomenirea și nu are valoare de mărturisire.* Preoții care nu pomenesc să nu facă selecții între credincioși, ci să-i primească pe toți cu dragoste. (...)

Să ne gândim la scopul lucrării noastre (de întrerupere a pomenirii și mărturisire) anume de a se reveni la Adevăr, de a se înmuia episcopii și de a le trezi conștiința prin jertfa și fermitatea noastră și a poporului drept credincios.(...)”

Acest mesaj a fost scris pentru români mult după ce Sava Lavriotul a ținut conferința din septembrie de la București în care i s-a atras atenția că erezia ecumenistă a fost deja anatematizată de sinodul ROCOR (Biserica Ortodoxă Rusă din afara Rusiei) în anul 1983, fapt pe care misionarul atonit a spus atunci că nu-l știa. Iată însă textul anatemei, reconfirmate în septembrie 2006 de către Sinodul episcopilor ROCOR ca făcând parte din actele de comuniune canonică cu Patriarhia Moscovei:

«Celor care atacă Biserica lui Hristos învățând că Biserica Sa este împărțită în așa zise "ramuri" ce se deosebesc în doctrină și în felul de viață, sau că Biserica nu există în chip văzut, ci va fi alcătuită în viitor când toate "ramurile" – sectele, denominațiunile și chiar religiile – vor fi unite într-un singur trup, **și care nu deosebesc Preoția și Tainele Bisericii de cele ale ereticilor, ci spun că botezul și euharistia ereticilor sunt valabile pentru mântuire**; prin urmare, celor care cu bună-știință sunt în comuniune cu acești eretici mai înainte pomeniți sau celor care susțin, răspândesc sau păzesc erezia lor ecumenistă sub pretextul dragostei frățești sau al presupusei uniri a creștinilor despărțiți, ANATEMA!»

Citind anatema dată de ROCOR ereziei ecumeniste, începem să înțelegem de ce Sava Lavriotul nu avea niciun interes să o cunoască. Misiunea lui, căci în toate conferințele sale ne-a vorbit despre felul în care tainelor ereticilor sunt foarte bune pentru mântuirea celor neștiutori, ar fi fost curmată brusc de această anatema care îi este perfect aplicabilă. Or, faptul, că prin mesajul lui încă își mai susținea erezia anatematizată de ROCOR deși la București i se atrăsese cu mult înainte atenția că trebuie să cunoască această anatema, înseamnă că o cunoștea, dar o ignora pentru că era o piedică în calea misiunii sale de a strecura subtil printre celelalte sfaturi perfect ortodoxe această otravă letală a valabilității tainelor ereticilor. *Timeo danaos et dona ferentes* (Teme-te de greci și de darurile oferite). Dacă stăm să ne gândim acum la conferințele acestui Sava Lavriotul, practic tot ce am reținut din ele față de ceea ce deja știam și nu era o noutate, este această "teologie" a la grec despre tainele ereticilor. Iar rezultatul a fost pe măsura misiunii asumate. "Aflând" că încă mai au taine valide, majoritatea preoților români pomenitori de eretici chiar dacă sunt antiecumeniști au rămas cu Veliar și majoritatea credincioșilor pomenitori de eretici nici nu mai vor să știe ceva despre Creta ca nu cumva tainele să le fie spre osândă. Cât despre nefericiții credincioși nepomenitori care au aflat că sinodul din Creta este tâlhăresc, aceștia, dacă nu cumva nimeresc pe listele întocmite de nepomenitorii cu misiunea de a-i identifica și localiza, îi caută și în gaură de șarpe pe preoții nepomenitori și cu adevărat ortodocși care încearcă desperați să nu fie mestecați de fiara îngrozitoare văzută de prorocul Daniel. Preoți antiecumeniști rămași cu ereticii crezând că se mai află în Biserică, credincioși pomenitori de eretici care nu doresc nici în ruptul capului să cunoască ceva despre Creta ca nu cumva să ia tainele spre osândă în loc de mântuire, credincioși nepomenitori păcăliți să ia taine nevalide de la preoți nepomenitori eretici cu misiune, preoți nepomenitori autentici păcăliți să se arate la vederea ereticilor, iată "roadele" la care îndeamnă "învățătura" lui Sava Lavriotul despre "existența sau non existența harului Sfântului Duh în Bisericile Ortodoxe Locale care au acceptat Creta." Câți preoți români nepomenitori cu adevărat ortodocși au mai apărut în mod oficial după conferințele lui?? Misiune îndeplinită.

Când în Grecia singurii care au avut curajul să nu-l mai pomenească în grup pe ereticul Bartolomeu au fost monahii români de la Schitul Prodromu, ce încredere mai putem avea noi că sinaxa de anatematizare a ecumenismului pe care vor să o organizeze pe 4 aprilie 2017 acest grec și adepții români ai ereziei lui nu va fi una ratată, poate chiar o adunare frățească cu sinodul tâlhăresc cretan? Oare ce șanse ar avea un creștin adevărat, care-și cunoaște bine credința și știe să combată ereziile de tot felul, să ia cuvântul și să fie ascultat la această sinaxă organizată de ei? Ce nevoie mai era de această sinaxă la care nu se știe dacă va participa vreun arhiereu, când erezia ecumenistă a fost

anatematizată acum 34 de ani de către un sinod adevărat constituit din 14 arhieriei care au avut dreapta credință?

După asaltul fiarelor ecumeniste, foarte puțini sunt astăzi creștinii din România, dar încă sunt. Există chiar și preoți care au Sfinte Taine, fapt ce mă face să nu pot afirma precis dacă prorocia lui Daniel despre cele 1290 de zile a început. Numai că aceste Sfinte Taine se mai pot găsi în România într-o Biserică de catacombă și nu în fostele biserici BOR, devenite după ziua de 29 octombrie 2016 aproape în totalitate locașe ale ereticilor în care s-a instalat urâciunea pustirii în locul jertfei celei de-a pururea. Dar nu trebuie să ne temem, căci nouă, celor care am rămas în dreapta credință, Domnul Iisus Hristos ne-a spus:

„Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția.” (Luca 12, 29-32)